

30.12.53, יום ד'

הבוקר יזרזו גמלים ולא יצאנו לעבודה. ישבתי וכתבתי מאמר "למה רגשו" -
לזיכרון בנה"ס על סמכתי ללויטרבך.

לאחר שבדתי המאמר - לא ידעתי איך להסבירו למערכת. שלפתי למסרתה
בבאר שבע אם יוכלו לבוא בטכסי למען העביר ככרוב מה"א. ענו בחיוב. אבל
בכרוב באו נכנס אלי מלמה שמיר שטס מהמחצבים לת"א וירד בכדה בוקר לראות אותי.
מסרתי לו המאמר (הוא בא הנה בשלוש וחצי אה"צ) בטביל זכאי או שורר.

31.12.53, יום ה'

הבוקר חרטתי החלקות הקרובות לנקודה, והחבריא זרעו. החריטה הייתה
שובה, אם כי קשה, והספקנו הרבה.

- אה"צ בא אצלי יהודה אלסוב, העובד בסיוע מטעם מרכז הניידות. הוא רוצה
להתטר, כי העניינים לרוביו לא סתנהלים בטורח. בסדום יש 500 פועלים, כהם
150 זמניים. ההנהלה כולה עם זימטטיין בראשה יושבת בירושלים. אין בעלי
מקצוע במקום, אין הנהלה במקום. המעוקה כמד חידוש העבודה (אמצע אבגוסט)
3000 טון. ליום 60-50 טון. יוסף מוכר הכרזות אוטומטיסטיות שאין להן שחר.
הוא הכריז שבסנה הבאה יפרקו 135 אלף טון - אין כל אפשרות לכך. חיקונים
מוטרים לקבלנים קטנים, החקונים לא טובים. מדוע לא מוטרים לסו"ב?

יש נחח בעין גדי. יש שם נחל. יחכ טוב לעבודה. יש בן ירקות של

30 דונם.

יש להכחדרוח ועדה נגבי אלמוג, הדרי, יודין, טוביהו, זליג לבון.

חנן ננר (כאילת) לוי קנכור (מפ"ס), סנקר. מה עושים? לא כלום.

אטרהי לו שלא ילך. אראח אח יוסף לברר הסבב.

אלמוג יושב בכטר בלערי. בא ביום ב' למדרס והולך ביום ה' הביחת.

— ביולי 1952 —